

Vasten 2026

in Canada

van 18 februari
tot en met 5 april

*op de voorzijde : het Maison Saint-Georges van de Kleine
zusters van het Heilige Hart in Canada*

*op de achterzijde : Moeder Godelieve van de H. Eucharistie
verwelkomt een bezoeker*

een vertaling van
« Carême 2021 en Nouvelle-France »

Dit boekje en bijhorende tekening zijn ook
terug te vinden op <https://nl.crc-resurrection.org/>.

FASTEN 2026

in Canada

INLEIDING

OP 22 juli 1534 nam een handvol zeelieden onder leiding van Jacques Cartier het land van Canada in bezit in naam van God en Frans I, de koning van Frankrijk. Samuel de Champlain leidde later een nieuwe expeditie en stichtte Quebec op 3 juli 1608. Maar de eerste winter, die verschrikkelijk was, maakte veel slachtoffers. Tegen de lente had Champlain nog maar zeven metgezellen over van de zevenentwintig !

Zodra hij aankwam, legde hij zonder geweld zijn wil op aan de inboorlingen. De banden die in die tijd met de verschillende stammen werden gesmeed, bleken van grote waarde te zijn. Maar het ontbrak deze grote kolonialist erbarmelijk aan versterkingen. En de franciscanen die in 1615 aangekomen waren op het continent, moesten na negen jaar inspanningen vaststellen dat ze de taal van de Algonquian-inboorlingen nog steeds niet onder de knie hadden. Daar de franciscanen zelf een grote devotie hadden voor Sint-Jozef, wijdden ze Canada aan hem toe, vertrouwend op zijn krachtige voorspraak.

In 1629 verving de Franse onderkoning van Canada de verdienstelijke franciscanen door vier jezuiteten. Eén van hen, pater Jean de Brébeuf, kraakte in één winter het

geheim van de inheemse talen en slaagde er vervolgens in om geaccepteerd te worden door de Indianen van de Huronenstam. Helaas verdreven de Engelsen na de inname van Quebec de missionarissen uit het land, nog voordat ze de eerste vruchten van hun apostolaat hadden geplukt.

Dankzij het vredesverdrag tussen Engeland en Frankrijk en de daaropvolgende teruggave van Canada aan Frankrijk, hervatte de overste van de jezuïeten, pater Le Jeune, het werk dat zo snel was verwoest. Hij realiseerde zich dat « *men niet veel moest verwachten van wilden zolang ze rondzwierven* ». Dus besloot hij inheemse dorpen op te richten naar het voorbeeld van de reducties¹ die de missionarissen hadden opgericht in Zuid-Amerika. Hij wijdde ze toe aan de Onbevleete Ontvangenis en plaatste ze onder de bescherming van deze grote heiligen : Sint-Jozef, Sint-Ignatius (de stichter van de jezuïetenorde), Sint-Michiel, de heilige Lodewijk (de grote kruisvaarderskoning) en Sint-Jan de Doper.

De Huronen hadden de « Zwartrokken », zoals ze de paters noemden, wel aanvaard, maar meer om te profiteren van de Franse bescherming dan vanuit een verlangen naar bekering. Het begin van het missioneringswerk bleek erg moeilijk en zelfs teleurstellend. In drie jaar tijd hadden de jezuïeten, zonder de stervenden mee te tellen, slechts één volwassene gedoopt.

⁽¹⁾ Een reductie was een katholieke missiepost onder leiding van de jezuïeten, bedoeld om de inheemse bevolking te hergroeperen en te integreren.

De tovenaars werden de bitterste vijanden van de missionarissen, omdat deze laatsten hun schijnvertoning aan de kaak stelden. Om wraak te nemen op de paters beweerden ze dat de Europeanen de oorzaak waren van alle onheil, vooral de ziektes. Iedereen, zelfs de catechumenen¹, keerden zich af van de jezuïeten. Tijdens de ernstige epidemie van 1637 won de laster het: de stamhoofden gaven het bevel de paters te doden om zo het noodlot af te wenden.

Onze jezuïeten namen hun toevlucht tot Sint-Jozef en beloofden een noven van missen ter ere van hem. Er waren nog geen negen dagen verstreken toen de patroonheilige van Canada een onverwachte ommekeer teweegbracht. Van een terechtstelling was geen sprake meer en er kwamen zelfs jongeren vragen om onderwezen te worden in de mysteries van het geloof!

Pater Paul Le Jeune leverde een krachtige bijdrage aan de vorming van de geest van Canada – of Nieuw-Frankrijk zoals het vroeger heette – door het schrijven van de jaarlijkse uitgave van *Relaties*, waar de beste katholieken in Frankrijk reikhalzend naar uitkeken. Deze kronieken gaven aanleiding tot een groot aantal roepingen van jongeren die naar de Missies wilden vertrekken, en ook gulle bijstand van de katholieken. Deze *Relaties* verhalen de levens van verschillende van deze voorbeeldige bekeerde Indianen, evenals die van de missionarissen. Laten we ze ontdekken tijdens deze vastentijd.

⁽¹⁾ Een catechumeen is een doopleerling die zijn eerste stappen zet in het katholieke geloof.

WOENSDAG 18 FEBRUARI — ASWOENSDAG

DE HUT VAN DE HURONEN

ALS een priester aankomt op missie, moet hij inwonen bij de wilden. De hut van de Huronen is een varkensstal. Ze vegen hun huis nooit ; de grond is bedekt met dennentakken, veren, haar van elanden en mensen en schaafsel.

Voor het eten gebruiken ze de ketel waaruit het hele dorp drinkt en ik heb honderd keer gezien hoe ze er ook hun handen in wassen. In diezelfde ketel gooien ze hun etensresten en hun afwas die vol hangt met haar. Daarna drinken ze van dit mengsel dat zwart is als pek. En dat is nog niet alles, ze kappen ook de botten die ze hebben afgekloven in die ketel. Dan bedekken ze die met water of sneeuw en koken het geheel. Van dat mengsel genieten ze als van een goede wijn ! Op een dag vielen er een paar schoenen in het brouwsel ; ze werden prompt gewassen en daarna zonder enige bekommernis verwijderd, om vervolgens terug van de ketel te drinken alsof er niets gebeurd was.

Deze wilden laten hun gezicht beschilderen als ze ergens op bezoek gaan. Ze wrijven hun vingers over een roestige bijl en maken dan strepen op hun gezicht met deze 'make-up'. Ze vinden dit zo elegant dat kleine kinderen denken lelijk te zijn als ze niet bestreept zijn ! Pater Noël Chabanel vond de manier van leven van de Indianen uiterst wansmakelijk. Hij raakte er nooit aan gewend. Maar hij wilde zich niet « *losmaken van het*

kruis waarop God hem had geplaatst » en bleef trouw volhouden tot het martelaarschap.

PUNTJE : Laten we de offertjes van ons dagelijkse leven aanvaarden uit liefde voor de gekruisigde Jezus.

KLEUR het brevier in de hand van de pater.

DONDERDAG 19 FEBRUARI

EEN HAAR VAN DE MANITOU !

EEN beruchte medicijnman kon het gezelschap waarmee hij op jacht was niet bijhouden en stopte in de missiepost Sint-Jozef. De Hospitaalzusters boden hem de hele winter onderdak in hun hospitaal. De oude man, die zo vol naastenliefde geholpen werd door deze goede zusters, zag de zorg waarmee de zusters hun patiënten in het hospitaal behandelden en de grote kosten, zonder er ooit iets voor terug te verwachten. Toen hij hoorde dat de zusters hun ouders en hun mooie land hadden achtergelaten om de armen hier te komen helpen, begreep hij de goedheid en heiligheid van onze godsdienst. Hij vroeg om gedoopt te worden en dat gebeurde. Het enige bijgeloof waar hij nog afstand van moest nemen was een haar dat hij bewaarde als geluksbrenger.

« Het is een haar dat ik uit de snor van de manitou

(de afgod van de Indianen) heb getrokken », legde hij uit. « Het heeft me in leven gehouden in duizend benarde situaties. Ik zou honderd keer verdrongen zijn zonder dit haar. Ik heb er zieke mensen mee genezen. Ik doe alles met dit haar. Mij vragen om er afstand van te doen, is mij vragen om te sterven ! »

Het kostte veel tijd en geduld om deze arme man ervan te overtuigen dat het haar geen waarde had. Uiteindelijk zegevierde de Heilige Geest. « *Ik denk dat ik dood zal gaan* », zei hij, « *als ik mijn haar weggeef, maar het maakt niet uit, ik geef het weg. Ik sterf liever om naar de Hemel te gaan dan dat ik langer leef en naar de hel ga.* »

PUNTJE : Tijdens deze vastentijd zullen we ons losmaken van onze 'afgod', die niet het haar van de manitou is, maar... het internet. Laten we ons versterven door onze computers en mobiele telefoons alleen te gebruiken voor het noodzakelijke.

KLEUR een twaalfde deel van het fries.

VRIJDAG 20 FEBRUARI

JEZUS DIENEN

PIERRE Oumenabano bereidde zich met buitengewone ijver voor op zijn doopsel. Hij was bijzonder aange trokken tot Jezus-Hostie, die hij meerdere keren per dag bezocht. « ***Jezus, ontferm U over mij*** », bad hij voortdurend.

Hij observeerde aandachtig de verschillende begroetingen die gebracht werden aan het H. Sacrament. Telkens als hij de kapel in en uit ging, deed hij ze allemaal na elkaar : die van de priesters, de mannen en de vrouwen. « *Ik zou God evenveel willen eren als alle mensen samen* », legde hij uit. Zijn vrienden moesten er wel om lachen, maar hij bleef volharden in zijn toewijding. Na zijn doopsel bleef hij deze woorden herhalen : « *Jezus, ik dank U ; Jezus, ik dank U* ». Hij zei aan de priester die hem onderrichtte : « *Het gaat heel slecht met me : ik lijd aan een klierziekte die me uitdroogt en ik heb nog veel andere ongemakken. Ik zou graag sterven als God het wil ; maar ik zou ook graag lang leven als God het wil.* »

– « *Waarom ?* », vroeg de missionaris.

– « *Om God te danken en Hem te dienen. Ik begin Hem nog maar net te kennen ; ik heb nog niets voor Hem gedaan. Ik zou graag iets voor zijn liefde doen, veel tijd hebben om Hem te dienen en goed tot Hem leren bidden.* »

– « *Dat kun je allemaal beter in de Hemel dan op aarde !* »

– « *Maar in de Hemel hebben we geen moeite om God te dienen, en Hij heeft zoveel voor ons gedaan.* »

PUNTJE : Denk jij soms aan Jezus-Hostie, verlaten in gesloten kerken ? Laten we, om zoveel ondankbaarheid goed te maken, deze **gouden pijl** vandaag vaak bidden :

« Moge de allerheiligste, allereerbiedwaardigste, allerbewonderenswaardigste, alleronbekendste, alleronuitsprekelijkste Naam van God voor eeuwig geprezen, gezegend, bemind en verheerlijkt worden, in de Hemel, op aarde en ter helle, door

alle schepselen die uit de handen van God komen en door het Heilige Hart van Jezus in het allerheiligste Sacrament van het altaar. »

KLEUR Pierre Oumenabano, geknield naast de priester.

ZATERDAG 21 FEBRUARI

MOGE GOD HEM DE GEEST GEVEN !

EEN tachtigjarige man werd ziek. Een priester bezocht hem en sprak met hem over de dood en de eeuwigheid. De ongelukkige man weigerde te luisteren en wilde zich niet bekeren tot het katholieke geloof. Onze jezuïet dreigde hem met de eeuwige marteling in de hel, maar ook dit had geen effect. De mensen in de hut kregen schrik door deze harde woorden en riepen uit :
« Laten we voor hem bidden, Vader, dat God hem de geest geeft ; hij weet niet wat het is om voor altijd te branden in het rijk van de duivels ! »

De missionaris knielde neer, net als de christenen en zelfs de ongelovigen. Biddend met luide stem smeekte hij Hem die zoveel voor ons geleden heeft, zich te ontfermen over deze stervende stakker. De oude man was hierover verbaasd en riep ontroerd uit :

« Ik heb geen geest ; mijn woede heeft mij slecht gemaakt. Graag wil ik mijn goddeloos en losbandig

leven opgeven en mijn bijgelovige gezangen ! Bid voor mij dat al mijn slechtheid mag worden weggevaagd. »

Toen hij zag dat de zieke welgewillig was, troostte de missionaris hem. Hij behandelde hem zo goed dat hij weer gezond werd. *« Het was de priester die me genas », vertelde hij iedereen, « en hij leerde me dingen die me als herboren maakten ! »*

PUNTJE : Zoveel zielen ontkennen het bestaan van de Hemel en de hel. Laten we deze belediging aan onze allerliefste hemelse Vader herstellen met deze aanroeping :

« Allerheiligste Vader, kijk naar het Gelaat van uw Zoon en maak van alle zondaars uitverkorenen. »

KLEUR een deel van het fries (2/12).

ZONDAG 22 FEBRUARI

1STE ZONDAG VAN DE VEERTIGDAGENTIJD

DAT ZOU MIJ PLEZIER DOEN

DE godsvrucht van de Huronen tot de heilige Mis is heel aandoenlijk. Ze wonen haar elke dag bij met grote bescheidenheid. Noch de bergen, noch de dalen, noch de afstand, noch het ijs, noch de sneeuw, noch de wind, noch de kou : niets kan hen tegenhouden het heilig Misoffer bij te wonen, zelfs de kinderen niet. De pas aangekomen missionarissen zeggen dat dit in

hun thuisland ongezien is. Deze goede mensen komen soms zelfs overdag het Heilig Sacrament bezoeken. Ze brengen hun kindjes mee en bieden hen met echt liefdevolle tederheid aan God aan.

« Gij die alles hebt gemaakt, » zei een vader, « Gij weet alles, Gij weet wat er gaat gebeuren. Dit is mijn kind, als Gij weet dat hij geen geloof zal hebben als hij groot is, als hij niet in U wil geloven, neem hem dan voordat hij U beledigt. Gij hebt hem aan mij toevertrouwd, ik vertrouw hem terug aan U toe. Maar Gij die almachtig zijt, als Gij hem het geloof wilt geven en hem sparen, zou dat mij plezier doen. »

PUNTJE : Laten we de vurigheid van deze nieuwbekeerden navolgen en heel aandachtig zijn in de kerk, vooral tijdens de mis.

Eucharistisch Hart van Jezus, smekend om bemind te worden, ik heb U lief en aanbid U.

KLEUR een deel van het fries (3/12).

MAANDAG 23 FEBRUARI

STOP NIET MET MIJ TE ONDERWIJZEN !

EEN vrouw die het brevier van een pater bemerkte, gaf hem toe : *« Raad eens wat ik denk... Ik wil u bestelen ! Ik zou willen weten wat u weet, en alles wat in uw boek staat. Als ik dat allemaal zou kunnen stelen, zou ik nooit ophouden met bidden tot God. »*

– « *Maar* », onderbrak de missionaris, « *ken jij je rozenhoedje dan niet goed ?* »

– « *Jawel*, » antwoordde ze, « *dat ken ik goed.* »

– « *Bid je het niet ?* »

– « *Ik bid het drie keer per dag. 's Morgens tijdens de mis, 's namiddags en 's avonds voor het slapengaan.* »

– « *Dat is genoeg ! Ga zo door.* »

– « *Dat zal ik doen, maar ik zou zo gelukkig zijn als ik nog meer wist ! Stop dus niet met mij dingen te leren.* »

PUNTJE : Laten we onze catechismus met ijver leren, zodat we de waarheden van onze mooie godsdienst goed kennen.

KLEUR de pater die preekt voor de wilden.

DINSDAG 24 FEBRUARI

GEBED !

ONZE twee nieuwe schoolkinderen beginnen te lezen en te bidden. Ze doen ons soms lachen met hun uitspraken.

We hebben ze bijv. het gebed voor het eten geleerd. Dus wanneer ze willen eten, zeggen ze nu : « *Vader, gebed !* », met andere woorden : « *Geef me te eten* ». Toen ze zagen dat we de hond zijn eten brachten, zei een van hen :

« *Hij heeft nog niet gebeden ! Ik zal het voor hem doen.* »
– « *Nama irinisionahhi attimoukhi* », legde zijn metgezel uit. « *Honden hebben geen ziel, ze bidden niet, enkel mensen bidden !* »

Je moet ze horen rondlopen, trots en luid het *Pater Noster* biddend, soms het ene deel, dan het andere. Op een dag was een zekere heer bij ons komen eten. Een van de kinderen keek naar het weinige eten dat we op tafel hadden gezet en zag dat het niet voor hem was. Hij riep uit : « *Et ne nos inducas in tentationem ! En leid ons niet in bekoring !* »

PUNTJE : De missionarissen hadden nooit genoeg te eten. Laten we hen een beetje navolgen door deze vasten niet te eten wat we het lekkerste vinden, met toestemming van onze ouders.

KLEUR de hond.

WOENSDAG 25 FEBRUARI

DE IJVER VAN EEN CHRISTELIJKE BEKEERLING

ETIENNE Totihri, een catechist – iemand die aan anderen het geloof leert – kwam graag naar de nabijgelegen missiepost Sainte-Marie, waar de paters een grote houten kapel hadden opgetrokken, om te bidden.

Op een dag bracht een intieme genade hem ertoe om te gaan prediken in het land van de Neutralen. Dat waren heidense stammen die de missionarissen hadden afgewezen.

Hij verbleef daar meer dan een maand en hield zijn paternoster duidelijk zichtbaar om zijn nek. Daardoor hadden de inboorlingen vragen en kon hij met succes het geloof verkondigen.

In het dorp Sint-Ignatius was de bevolking bijeengekomen om een gevangene te verbranden. Toen Etienne het geschreeuw van de ongelukkige man en de wreedheid van de beulen hoorde, baande hij zich een weg door de menigte en riep :

« Luister, ongelovigen ! Zie in deze man het beeld van het ongeluk dat jullie te wachten staat ! Wie van jullie kan de woede van God en de razernij van de duivels weerstaan ? Nee, nee, mijn broeders, denk niet dat ik deze gevangene uit jullie handen wil rukken. Alleen de dood kan een einde maken aan zijn ellende. Mijn medelijden is voor jullie.

« Broeders, aanbid de grote God die Hemel en aarde geschapen heeft. Beef bij het zien van zijn angstwekkende oordeel, dan zal de hel geen vlammen meer voor jullie hebben. »

PUNTJE : Laten we vechten tegen ons egoïsme : laten we aardig en behulpzaam zijn in ons gezin en op school, zonder dat het van ons gevraagd moet worden.

KLEUR Etienne met de paternoster om zijn nek.

DONDERDAG 26 FEBRUARI

VERLOSSING !

VELEN van de omstanders waren ontroerd ; anderen noemden Etienne gek. Voor de arme veroordeelde man was het zijn redding ! Onze apostel ging naar hem toe en zei :

« Mijn vriend, wees niet bang, ik wil je alleen maar goed doen. Je lichaam is er slecht aan toe, en je ziel zal er spoedig uit weggaan. Alleen je ziel zal eeuwig leven en gelukkig of ongelukkig zijn. Als je samen met mij een almachtige Geest wil aanroepen, zal Hij voor altijd van je houden en je ziel naar zich toe trekken. In de Hemel zul je voor altijd gelukkig zijn. Zij die er niet in slagen om Hem te eren zullen eindeloos lijden onder wreedheden en kwellingen. »

– *« Is het dan toch waar dat er in de Hemel een plaats van geluk is voor hen die ellendig zijn op deze wereld ? We dachten dat het sprookjes waren ! »*, zei de veroordeelde, en hij vroeg om gedoopt te worden. De ongelovigen verzetten zich fel : *« Zijn ziel moet voor eeuwig in de hel branden ! En als wij zelf zijn lijden zouden kunnen laten voortduren, zou er geen einde aan komen ! »*

Etienne rende naar de nabijgelegen hutten en kwam terug met water om hem te dopen. Maar ze duwden, beledigden en sloegen hem. Zijn naastenliefde triomfeerde over hun boosaardigheid. Zijn ijver ontvlamde het hart van de arme man van smarten, die zijn lijden leek te

vergeten. Nadat hij het Heilig Doopsel had ontvangen, kon hij niets anders meer uitbrengen dan dat hij gelukkig zou zijn in de Hemel.

PUNTJE : Laten we niet vergeten dat « **de Hemel het enige doel is van al onze inspanningen** ». Laten we Jezus en Maria vragen om de genade hun trouw te blijven, want zoals Etienne zei, « *wij zijn alleen in staat tot het slechte en de zonde.* »

KLEUR een deel van het fries (4/12).

VRIJDAG 27 FEBRUARI

ZORG VOOR MIJN ZIEL

IN het dorp Saint-Joseph braken ernstige rellen uit tegen de christenen. Er werd geprobeerd om een van de paters te doden, terwijl andere christenen zwaar werden mishandeld. Toen hij dit nieuws hoorde, rende een pas gedoopte oude man naar de kapel waar de zwaarste rellen plaatsvonden. Hij was blij dat hij spoedig de marteldood zou vinden :

« *Ik ga naar de Hemel, ik sterf in het gezelschap van mijn broeders, Jezus zal mij genadig zijn !* » Maar hij werd niet gedood. De orde en rust keerden terug in het dorp. Kort daarna werd de man ziek en hij vroeg de priester om hem te helpen goed te sterven. Hij

vreesde dat als hij het bewustzijn zou verliezen, zijn vrouw en haar ongelovige ouders hun toevlucht zouden nemen tot de duivel en het plaatselijke bijgeloof.

Hij riep zijn familie bij zich en drong er bij hen op aan het geloof te omarmen en de hel te vrezen. Hij vertelde hun dat hij afstand deed van alles wat voor christenen verboden was.

Zijn hart bleef gericht naar de Hemel en hij blies zijn laatste adem uit na het bidden van zijn trouwe gebed :
« Jezus, ontferm U over mij ».

Kort voor zijn dood vroeg deze goede christen aan de missionaris die naast hem stond :

« Wie is deze jongeman van zeldzame schoonheid die naast u staat en mij verblijdt ? »

– *« Er staat niemand naast mij. »*

– *« Nee, nee, ik ben nog in staat om te zien en ik vergis me niet. Ik zie hem dicht bij je, hij vergezelt je. Ik zie aan zijn gezicht dat hij me komt helpen om goed te sterven : zorg voor mijn ziel, jullie allebei. »*

PUNTJE : Laten we niet vergeten onze engelbewaarder te aanroepen, die altijd klaarstaat om ons te helpen :

« Goede engel, gij hebt mij vannacht beschermd, bescherm mij ook vandaag ! »

KLEUR een deel van het fries (5/12).

ZATERDAG 28 FEBRUARI

VERGEVEN

EEN van de vreemdste obsessies van de Indianen is om wraak te nemen op hun vijanden. In het begin konden de missionarissen hen er niet van overtuigen dat ze moesten bidden voor hun vijanden. Ze vonden dat schokkend.

« Je houdt niet van ons », zeiden ze tegen de priester die hun deze raad gaf. « Zo'n gebed is waardeloos ! Wat voor goeds kan ons overkomen als God onze vijanden zegent of helpt ? »

Zij die zich bekeerd hadden, waren helemaal veranderd. Afgelopen herfst hadden de Sokoki Vincent Xavier Nipikiouigan bijna doodgeslagen. Hij werd naar het ziekenhuis in Quebec gebracht, waar de zusters hem met veel liefde behandelden. Toen hij beseftte dat zijn wonden ongeneeslijk waren, verlangde hij te sterven met de christenen van Saint-Joseph.

Hij vergaf niet alleen zijn moordenaars, maar bad ook tot God om hen te zegenen en hun de genade te schenken zich te bekeren. Toen hij op zijn sterfbed de Communie ontving¹, beloofde hij dat hij hen niet zou vergeten in de Hemel en dat hij God zou vragen om Jezus Christus bekend te maken aan de hele natie. Zijn vrouw, sterk en trouw, verzorgde elke dag zijn etterende wonden. *« In mijn binnenste voel ik dat ik*

⁽¹⁾ De laatste communie van een christen noemt men het viaticum.

al christen ben », zei ze. « Als dat niet zo was, zou ik het niet één dag uithouden bij een man wiens wonden mij zo gruwelijk schokken, en toch kan ik niet bij hem wegblijven. »

Dat was ongetwijfeld een heel bijzondere genade en een vrucht van het sacrament van het huwelijk.

PUNTJE: Voel ik wrok of jaloezie tegenover mijn broer, mijn zus of een vriend? Als ik het Hart van Jezus wil behagen, moet ik beter worden.

KLEUR Vincent Xavier Nipikiouigan, die gewond is en wordt verzorgd door zijn vrouw.

ZONDAG 1 MAART – 2DE ZONDAG VAN DE VEERTIGDAGENTIJD

IK HOU VAN HEM DIE ALLES HEEFT GEMAAKT

DE stervende Vincent Xavier had een dochttertje dat hij vanaf de geboorte aan God had toegewijd en aan de zusters ursulinen had toevertrouwd. Ze bewonderden de goede neigingen en zachtmoedigheid van het kind. Als ze hilde, hoefden ze alleen maar tegen haar te zeggen: « *Laten we tot God bidden!* » Onmiddellijk hield ze dan haar tranen tegen en begon te bidden.

Toen hij voelde dat hij ging sterven, wilde de vader haar terugzien. Nadat hij haar duizend zegeningen had gegeven, feliciteerde hij haar met het feit dat ze in

zulke goede handen was. Toen sprak hij tegen haar alsof ze volwassen was en zei : « *Vaarwel, mijn dochter, ik ga naar de Hemel, dus wees niet bedroefd over mijn dood. Wees gehoorzaam aan de maagdelijke zusters, zij zijn je naaste familieleden. Verlaat ze nooit : als je groot bent zullen zij je vertellen wat je moet doen.* »

Toen haar vader stierf, nam een zuster het kleine meisje mee voor het Heilig Sacrament. Na gebeden te hebben voor de ziel van haar vader, vroeg ze de zuster :

« *Is Jezus nu mijn vader, nu mijn vader gestorven is ? Maria is nu ook mijn moeder en jullie zijn mijn familie, zoals mijn vader me verteld heeft.* »

Het kleine meisje werd doodziek en zou snel sterven. Nadat ze gebiecht had, vroeg de priester haar :

« *Ben je blij dat je Onze-Lieve-Heer gaat zien ?* »

– « *Oh ja, ik hou van hem alleen die alles gemaakt heeft* », zei het kleine meisje. Toen stierf ze, omringd door de goede zusters.

PUNTJE : Vandaag klaag ik niet en zoek ik geen medelijden bij de anderen. Laat ik vrolijk gehumeurd en goedlachs zijn.

KLEUR het Huronenmeisje naast de ursulinenzuster.

MAANDAG 2 MAART

DE GENADE VAN HET HUWELIJKSSACRAMENT

NADAT hij het doopsel had ontvangen, probeerde Charles Mejaskaouat zijn heidense, buitengewoon hoogmoedige en gewelddadige vrouw tot bekering te bewegen.

Met bewonderenswaardig geduld bracht hij haar tot het geloof en het doopsel. De priester besloot toen om hen in de kerk te laten trouwen.

Toen het moment was aangebroken om hun toestemming uit te wisselen, onderbrak Charles de priester :

« *Wacht even.* » Hij wendde zich tot zijn vrouw en vroeg : « *Zul je nog steeds trots, ongehoorzaam en kwaad zijn, zoals vroeger ? Geef antwoord, want als je niet braaf wil zijn, neem ik je niet tot vrouw. Dan zoek ik iemand anders.* »

– « *Ik zal in de toekomst braver zijn* », mompelde ze verward.

– « *Praat luider* », antwoordde Charles, « *want we kunnen je niet horen ! Wanneer je boos wordt, schreeuw je als een gek en nu spreek je zo zacht !* »

– « *Ik beloof je te gehoorzamen en met jou samen te leven in zachtheid en nederigheid !* »

– « *Dat is goed. Als je maar doet wat je zegt, anders maak je me kwaad ; en als ik kwaad word, ga ik naar de hel en jij ook.* »

Toen richtte hij zich tot de priester : « *Ga verder,* » zei

hij, « *ik ben tevreden, ik zal haar altijd liefhebben als mijn enige wettige vrouw.* »

God heeft dit huwelijk duidelijk gezegend, want we hebben nog nooit zo'n opvallende verandering gezien als bij deze vrouw. Ze is nu zo zachtaardig als een lammetje, heel vroom en heel liefdevol.

PUNTJE : Laten we geduldig zijn en streven naar zachtmoedigheid.

Jezus, zachtmoedig en nederig van hart, maak mijn hart als het uwe.

KLEUR de vrouw van de zieke Vincent Xavier Nipikiouigan.

DINSDAG 3 MAART

GOD IS GOED

EEN van onze missionarissen merkte dat een bekeerling vaak erg lang in gebed bleef. Hij vroeg hem waarom. « *Ik weet nog niet goed hoe ik tot God moet bidden* », gaf de nieuweling toe. « *Ik zit vaak vol afleidingen. Maar ik begin telkens opnieuw te bidden als er een afleiding is, zodat de duivel geen vat op me krijgt en het moe wordt om me te onderbreken.*

« *Wanneer mijn geest God bereikt, bestaat de tijd niet meer voor mij. Mijn hart is zo ver van zichzelf verwijderd dat ik geen warmte of kou, pijn of verveling meer voel. Ik denk zelfs niet aan aardse dingen. Ik*

denk alleen maar dat God goed is en dat het goed is om bij Hem te zijn. »

– « *Waarmee kun je dit geluk dat je voelt vergelijken ?* », vroeg de missionaris.

« Ik ken niets dat erop lijkt. Alle genoegdoeningen die ik in deze wereld heb gevoeld zijn niets tegen een enkel ogenblik waarop God me van zijn heerlijkheid laat proeven : niet de feesten, niet de rijkdom, niet het vertier, waarvan ik nu gruwel, en dat ik ooit als het belangrijkste ter wereld beschouwde. Ik kan niets bedenken dat lijkt op deze geneugten van de Hemel, behalve het gevoel dat ik vroeger had bij het jagen als ik een hert vond dat in mijn vallen verstrikt was geraakt. »

PUNTJE : Laten we ons inspannen om aandachtig te blijven tijdens onze gebeden en laten we proberen om gedurende de dag verschillende keren te herhalen :

« Heilig Gelaat van Jezus, troost van de armen en verolgden, en zelf getroost door de zondaars die zich tot U keren, ik wend me tot U en omhels U met heel mijn hart. »

KLEUR de vader van het kind naast de missionaris.

WOENSDAG 4 MAART

GOD, ONZE VADER !

DE nieuwe bekeerling ging op reis met zijn zoon. Hij merkte dat deze een paar liedjes zong om de tijd te doden : « *Mijn zoon,* » legde hij uit, « *ik zie dat*

God niet de grootste meester van je hart is. Als je je gedachten op Hem had gericht, was je nu dichterbij de Hemel. De wind heeft je lied weggeblazen. Als je gebeden had tot God, zou de genade die je erdoor verkregen had voor eeuwig bij je zijn gebleven. »

Een van onze jezuïeten vroeg aan een vijfjarig kind waar zijn vader was. Het kind wees hem aan met de hand. Maar zijn vader verbeterde hem zachtjes :

« God is je ware Vader. Ik geef je elke dag aan Hem die alles gemaakt heeft. Ik smeeek Hem om je gelovig te maken, zodat je weet hoe je tot Hem moet bidden, want mijn grootste verdriet in deze wereld is dat ik niet weet hoe ik dat moet doen. Ik denk bijna de hele tijd aan Hem en ik hou van Hem, lijkt me, maar ik weet niet veel dingen die ik Hem moet zeggen. »

PUNTJE : Laten we vandaag vaak het Onze Vader opzeggen, zodat we onze dag kunnen doorbrengen onder de blik van onze Hemelse Vader.

KLEUR het kind naast de missionaris.

DONDERDAG 5 MAART

PATER ANNE DE NOÛE

OP 30 januari 1646 verliet pater Anne de Noüe [zeg : Nwé] – in het Frans kan Anne ook een jongensnaam zijn – Trois-Rivières in gezelschap van twee soldaten

en een Huroon. Ze waren op weg naar Richelieu, zestig kilometer verderop.

De grond was bedekt met meer dan zeventig centimeter sneeuw. De rivieren en meren waren bevroren. Ze legden de eerste dag dertig kilometer af en bouwden een 'huisje' in de sneeuw om de nacht door te brengen.

Omdat de pater gemerkt had dat de soldaten grote moeite hadden om met sneeuwschoenen te lopen, stond hij om 2 uur 's nachts op. Hij wilde alleen naar Richelieu gaan en terugkomen met versterkingen. Hij ging op weg met een beetje brood en vijf pruimen.

Toen hij bij het meer van Saint-Pierre aankwam, was er een sneeuwstorm losgebarsten. Onze missionaris kon niets zien. Hij had geen kompas en raakte de weg kwijt.

De drie compagnons, die 's ochtends hun tocht hadden hervat, konden zijn voetsporen niet zien. De sneeuw had alles bedekt! Een van hen pakte een kwadrant en probeerde de weg te wijzen. Ze liepen de hele dag door zonder dat iemand hen tegemoet kwam, zoals was afgesproken. Doodmoe brachten ze de nacht door op het eiland Saint-Ignace. Ze waren niet ver van de pater, maar ze konden hem niet vinden...

PUNTJE: De missionarissen waren niet lui! Laten we flink onze moeilijkheden en ergernissen aanvaarden, denkend aan hun lijden.

KLEUR Pater Anne de Noüe, lopend met sneeuwschoenen.

VRIJDAG 6 MAART – EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND

SLACHTOFFER VAN ZIJN LIEFDADIGHEID

DE Huroon wist zich te oriënteren en ging op weg naar Richelieu. Tot zijn verbazing vernam hij dat de Zwartrok nog niet was aangekomen. De volgende ochtend zochten de soldaten van het garnizoen naar hem, schreeuwden, riepen en vuurden met hun haakbussen (soort geweren). Alles was tevergeefs.

Op 2 februari merkte een soldaat, die slim genoeg was om de voetsporen onder de sneeuw te vinden, de kronkels op die de pater had gemaakt. Hij vond de plek waar hij zijn tweede nacht had doorgebracht: een gat in de sneeuw met op de bodem sparrentakken. Hij had daar geslapen in een eenvoudige soutane en een oud hemd! Hij was toen heel dicht bij Richelieu, maar herkende de plek niet.

Acht kilometer verderop, tegenover het Platte Eiland, tussen twee kleine stroompjes in, vond onze soldaat de missionaris op zijn knieën, stijf en bevroren. Zijn ogen waren open, naar de Hemel gericht, zijn armen gekruist over zijn borst. Zijn hoed en sneeuwschoenen lagen naast hem. Geraakt door een heilige eerbied viel de soldaat op zijn knieën en bad. Nadat hij een kruis in de dichtstbijzijnde boom had gehakt, wikkelde hij de overledene in een deken en bracht hem terug naar het kamp.

Pater Anne de Noüe had zijn ziel aan God gegeven op de dag van de Opdraging van het Kindje Jezus in

de Tempel, een feest waarvoor hij een heel speciale devotie had.

Hij vastte elke zaterdag ter ere van de Heilige Maagd en reciteerde elke dag het kleine officie van de Onbevleete Ontvangenis.

Deze grote en zeer trouwe Meesteres had voor hem deze dood verkregen, zo zuiverend, zo heilig en zo ver verwijderd van alle aardse hulp, om hem met meer glorie in de Hemel te ontvangen.

PUNTJE : Laten we op deze eerste vrijdag van de maand het Hart van Jezus, zo veracht en toch zo goed, troosten :

« Jezus, die naar onze harten verlangt om ze tot uw thuis te maken, geef ons de genade om van U te houden. »

TEKEN overal sneeuwvlokjes.

ZATERDAG 7 MAART — EERSTE ZATERDAG VAN DE MAAND

ONZE THUIS IS IN DE HEMEL

NA zijn doopsel werd Michel, een Indiaan van het Vuurvolk, ernstig ziek. De priester was voor lange tijd afwezig. Verlaten door zijn heidense ouders bracht hij hele dagen door zonder eten of drinken. God zelf leek zich terug te trekken. Verdriet maakte zich van hem meester.

« *Gij ook, mijn God, wilt Gij mij verlaten ?* », klaagde hij.
– « *Michel, maak je geen zorgen over de toestand van je lichaam* », antwoordde een innerlijke stem. « *Bedenk dat je eeuwige thuis niet hier is, maar in de Hemel.* »
Deze woorden troostten hem. Toen de priester terugkwam, vertelde hij hem dat God zijn hart had ingepalmd. Bovenal had hij een zeer tedere genegenheid voor de Heilige Maagd gekregen en hij bad elke dag het rozenhoedje.

De jezuïet vertelde hem over de wonderbaarlijke genezingen door Onze-Lieve-Vrouw van Loreto, waarvan een prachtig beeld te zien was in het missiekamp van Sainte-Marie.

Daarop sleepte Michel zich vaak naar het beeld, soms kruipend, soms op krukken. Als hij te weinig kracht had, wendde hij zich innerlijk tot Onze-Lieve-Vrouw. Ze herstelde dan onmiddellijk zijn vertrouwen en moed. Het kostte hem meer dan vijftien uur om vijftien kilometer af te leggen.

PUNTJE : De Heilige Maagd is de Troosteres van de missionarissen. Laten wij op onze beurt haar Onbevleete Hart troosten door de oefeningen van de eerste zaterdag te doen.

Lief Hart van Maria, wees mijn redding !

KLEUR het missiekamp van Sainte-Marie.

ZONDAG 8 MAART – 3DE ZONDAG VAN DE VEERTIGDAGENTIJD

GENEZING DOOR DE MAAGD VAN LORETO

TOEN Michel onze kapel binnenkwam, voelde hij een grote vreugde. « *Dit* », dacht hij, « *is het huis van God, hier zal Hij zich over mij ontfermen. Mijn God, Gij bent almachtig, uw wil geschiede, schenk geen aandacht aan de mijne. Maar ik geloof en twijfel er niet aan dat Gij mij kunt genezen.* »

Dit was zijn hele gebed, dat hij zonder te stoppen herhaalde. Onze-Lieve-Vrouw van Loreto genas hem niet alleen, ze schonk hem ook inzicht : nu begreep hij de ijdelheid van dit leven en het geluk om christen te zijn. Hij dankte de Moeder Gods voor deze innerlijke genaden, waarover hij zich meer verheugde dan over zijn gezondheid.

De volgende dag keerde hij zonder hulp terug naar het dorp. Hij stapte stevig door, alsof hij nooit pijn had gehad.

PUNTJE : Laten we ter ere van Onze-Lieve-Vrouw van Loreto haar litanie bidden.

KLEUR Michel, die met krukken loopt.

MAANDAG 9 MAART

DE HELE ROZENKRANS !

'S AVONDS verzamelden de missionarissen de christenen om samen het rozenhoedje te bidden. Op een avond liet de pater hen het rozenhoedje heel langzaam bidden, waarbij hij elk tientje afwisselde met een strofe van een lied. Omdat hij bang was om hen af te stoten, bad hij slechts de helft van het rozenhoedje. De goede mensen merkten het op :

*« Het lijkt erop dat we maar halve christenen zijn !
Laten we het volledig bidden, pater, laten we God niet half dienen ! »*

– « Maar », zei de jezuïet, « sommigen van jullie zijn misschien gehaast en moeten weg. »

– « Laat degenen die weg moeten vertrekken », antwoordden ze. « De rest onder ons heeft geen reden om niet te bidden. »

Een oude vrouw vond haar paternoster terug en zei :
« Wat ben ik blij ! Ik was hem twee dagen geleden kwijtgeraakt. Al die tijd voelde ik me misselijk, niet alleen door het verlies, maar ook omdat ik het kruis niet meer op mijn hart voelde, zoals gewoonlijk als ik mijn paternoster om mijn hals draag. »

Deze gevoelens laten zien dat de harten van deze mensen niet meer barbaars waren, omdat er liefde was voor het Kruis.

PUNTJE : Laten we de vrome wilden imiteren : laten

we zonder terug te deinzen elke dag met meer aandacht ons rozenhoedje bidden, uit liefde voor Jezus en de Heilige Maagd.

Onbevlekt Hart van Maria, dat genade verkrijgt voor de zondaars, zet mijn hart in vuur en vlam met de Goddelijke Liefde waarvan jij brandt !

TEKEN een paternoster in de hand van de zuster.

DINSDAG 10 MAART

SANCTE JOSEPH, ORA PRO NOBIS

MOEDER Cécile van het Kruis en Moeder Marie van Sint-Jozef, ursulinen, spreken over de goede kwaliteiten van de hun toevertrouwde meisjes. « Ze zijn volgbaar en doen alles wat we van hen vragen. Of het nu gaat om bidden, de catechismus opzeggen of een taakje uitvoeren, **ze doen het allemaal onmiddellijk, zonder morren of uitvluchten.** »

« Naast de uren van gebed en onderricht vragen ze ons honderd keer per dag om hun te leren bidden. Je zou moeten zien hoe ze hun handjes tegen elkaar houden en hun hart aan Onze-Lieve-Heer geven !

« Ze wonen elke dag de Heilige Mis bij met zo'n aandacht dat we er verrukt van zijn. Ze gedragen zich tijdens de Mis heel goed, **beter dan onze kindjes in Frankrijk.**

« Ze willen ons in alles nadoen. Ze vergeten niet om elke dag hun rozenhoedje te bidden ; en als een zuster het rozenhoedje bidt, doen ze met haar mee. Een zuster die hen liet meebidden, leerde hun na elk Ave Maria te zeggen : **Sancte Joseph, ora pro nobis.** »

PUNTJE : Vandaag zal ik zonder uitstel en met een glimlach gehoorzamen.

KLEUR de ursulinenzuster.

★

★ ★

WOENSDAG 11 MAART

DE ZUSTERS IMITEREN

DE kleine kostgangers « glippen soms ons koor in als wij er niet zijn. Ze staan dan allemaal naast elkaar, met hun boek in de hand, en gedragen zich net als wij tijdens het officie.

« Ze zingen het *Ave maris Stella* en *Gloria Patri* en buigen zoals wij. Omdat ze enkel deze liederen uit hun hoofd kennen, zingen ze die wel twintig of dertig keer zonder het te beu te worden. Ze gaan ervan uit dat ze God hiermee een groot plezier doen !

« Op Goede Vrijdag trekken ze, net als wij, hun schoenen uit en maken ze grote kniebuigingen om het Heilige Kruis te vereren. Vaak vind je ze alleen, terwijl ze hun rozenhoedje bidden.

« Ze vinden het fijn om bloemen te verzamelen in het bos en er kleine kransen van te vlechten. Die offeren ze aan de Heilige Maagd en liefkozen haar op alle mogelijke manieren. Ze bouwen kleine altaartjes.

« Ze houden veel van vrome afbeeldingen en vragen om uit te leggen wat ze voorstellen. Ze worden het nooit beu om over de mysteries van ons geloof te leren. »

PUNTJE : Om onze hemelse Moeder een plezier te doen, zingen we « *Als ik een klokje was* ».

KLEUR een kleine kostganger die een boeket bloemen verzamelt.

DONDERDAG 12 MAART

UIT LIEFDE VOOR ONZE-LIEVE-HEER

TOEN de ursulinen aan de meisjes uitlegden dat de lichamen van de zaligen meer schitteren in de Hemel als ze hier beneden geduldig geleden hebben, waren ze blij :

« Dat is goed ! De wilden zullen het goed hebben in de Hemel, want ze lijden veel, vooral in de winter. We krijgen zelfs zin om ziek te worden, zodat we meer kunnen lijden en zo meer glorie zullen verkrijgen. »

Ze bieden Onze-Lieve-Heer hun werk en lijden aan en verzamelen hun gedachten en intenties voordat ze aan

hun werk beginnen (dat helpt goed om dichterbij Jezus te leven). Als het werk zwaar is, stoppen ze soms om te bidden en hun hart op te heffen naar de Hemel. Om gemotiveerd te blijven, is er altijd een van hen die de anderen aanspoort, luidkeels roepend :

« Laten we alles doen voor de liefde van Onze-Lieve-Heer, mijn zusters, laten we alles doen voor zijn liefde ! »

Deze toewijding maakt hen geleidelijk los van hun luiheid en losbandigheid die maar al te natuurlijk zijn voor wilden.

PUNTJE : Laten we bij onze dagelijkse handelingen vaak herhalen : **« O mijn Jezus, het is uit liefde tot U, tot eerherstel voor de beledigingen tegen het Onbevleete Hart van Maria, tot bekering van de arme zondaars en voor de Heilige Vader. »**

KLEUR het pad waarop Vincent naar de missie loopt.

★

★ ★

VRIJDAG 13 MAART

HIJ HEEFT ZOVEEL GELEDEN VOOR ONS !

TWEE kostgangers waren op pad gestuurd voor een boodschap. Omdat ze er veel langer over gedaan hadden dan nodig, nam hun lerares hen apart en vroeg hun wat ze gedaan hadden :

« We hebben nagedacht en gepraat over het lijden van de Zoon van God », legde de eerste uit. « Het is heel vreemd dat Hij mens is geworden om te lijden en zijn Vader af te kopen. »

De tweede voegde eraan toe : *« Het is duidelijk dat Hij veel houdt van de mensen, omdat Hij zoveel geleden heeft voor hun zonden. Ik denk daar vaak aan tijdens de mis. »*

– *« Ik denk er ook aan, ik geef mezelf aan Hem, en ik bid tot Hem om met mij te doen wat Hij wil. »*

Een goede christen die ziek was, spoorde zijn dochter aan om het geloof te omarmen.

« Ja, mijn dochter, niemand anders dan God zou mij de troost kunnen geven die ik nu voel tijdens mijn ziekte. Ik ben even gelukkig als wanneer ik genezen zou zijn.

« Ik zeg Hem met plezier dat Hij met mijn leven mag doen wat Hij wil, want ik voel in mijn hart een grote zekerheid dat ik niets zal kwijtspelen door dit lichaam te verliezen.

« Er bestaat geen twijfel over dat onze ziel Hem kostbaarder is dan dit aardse leven, hoeveel we er ook van houden. »

PUNTJE : Laten we ons hart naar Jezus keren met deze aanroeping : **« Heilig Gelaat van Jezus, zo vriendelijk voor de kleine kinderen die U kusten, ik kus U met heel mijn hart. »**

TEKEN de twee kostgangers zelf.

ZATERDAG 14 MAART

VERTROUWEN OP GOD

HET was een van onze doelen om de wilden te leren bidden tot God als ze in nood waren en te vertrouwen op zijn goedheid en almacht.

Twee uitgehongerde catechumenen achtervolgden een hert. De ene volgde zijn spoor door het bos, de andere stak een ijskoude rivier over om zijn pad af te snijden. Buiten adem knielden ze neer, de ene op de sneeuw en de andere op het ijs. Nadat ze gebeden hadden, achtervolgden ze hun prooi met nog meer ijver. Toen ze het hert hadden gedood, knielden ze neer en dankten God dat Hij hun iets te eten had gegeven.

Twee jonge christenen hadden vier dagen lang in de sneeuw en de kou op een eland gejaagd. Een versleten deken deed dienst als hun kleding, hun bed en hun tent. De zwakste van de twee vertrouwdde zijn metgezel toe : « *Ik kan niet meer, ik ga dood.* » Maar toen dacht hij aan de raad van de paters en wendde zich tot God en riep om hulp. Plotseling ging er een warmte door zijn lichaam. Het verwarmde hem zo goed dat het zijn leven redde !

PUNTJE : We zijn vaak ondankbaar en egoïstisch. Laten we er een punt van maken om ‘*Alstublieft*’ en ‘*Danku*’ te zeggen als we ergens om vragen.

KLEUR het sparrenbos (enkel de naaldbomen rechts).

ZONDAG 15 MAART – LÆTARE OF VREUGDEZONDAG
HALFVASTEN

GEDOOPT WORDEN !

EEN andere jongeman was met zijn metgezellen op jacht gegaan en had meerdere dagen in het bos doorgebracht zonder iets te vinden. Ze konden het nog amper uithouden van de honger. Onze catechumeen, die nog geen catechese had gekregen, trok zich terug op een afgelegen plek en knielde neer in de sneeuw. Hij hief zijn ogen en handen ten Hemel en bad :

« God, ontferm U over mij. Ik heb grote honger : Gij weet dat ik graag een eland zou willen doden. Ik heb er nog nooit een gedood ; ik vind er geen. Maar als Gij wilt, zal ik er snel één doden. Gij hebt ze gemaakt, en Gij hebt ze voor ons gemaakt. Als Gij niet wilt dat ik er één dood, is dat prima. Maar laat me niet sterven, want ik ben nog niet gedoopt, en ik wil graag gedoopt worden. »

Hij had zijn gebed nog niet uitgesproken of hij zag het spoor van een eland ! Hij ging er achteraan, doodde het, knielde weer neer in de sneeuw en dankte zijn Wel-doener. Hij droeg het beste deel van zijn vangst op aan God, door het aan de zieken te geven in het ziekenhuis.

PUNTJE : Laten we tijdens de mis aandachtig zijn en ingetogen.

Eucharistisch Hart van Jezus, dat beloofd heeft bij ons te zijn tot het einde der tijden, ik heb U lief en aanbid U.

KLEUR de Indiaan die een eland heeft gedood.

MAANDAG 16 MAART

HELEMAAL VAN GOD ZIJN

JOSEPH Taondechoren, een uitstekende christen van het dorp Ontvangen, vertelde ons : « Mijn geest speelt me parten. Ik voel dat God mijn hart naar zich toe trekt. Ik geef het elke keer aan Hem en neem daar genoeg mee, maar Hij neemt er geen genoeg mee. « Hij zegt me in het diepst van mijn ziel dat Hij wil dat ik helemaal van Hem ben. Ik antwoord dat Hij weet dat ik alleen van Hem wil zijn en dat Hij met mij moet doen wat Hij verlangt. Hoe meer ik mezelf aan Hem geef, hoe meer Hij me aanspoort om niet te weigeren wat Hij vraagt.

« Een mens die me met zo'n opdringerigheid zou behandelen zou ik hinderlijk vinden. Maar ik kan en durf niet te klagen over de strengheid waarmee God mij behandelt. Ik zie dat het alleen liefde en goedheid is. « Er is geen vreugde in deze wereld zoals de vreugde die ik voel wanneer Hij me niet met rust laat en me duizend keer doet zeggen dat ik helemaal van Hem ben. »

O Jezus, wiens aanbiddelijke Gelaat straalt van liefde, raak mijn hart en houd mij helemaal van U !

KLEUR de eland.

DINSDAG 17 MAART

HELDHAFTIGE LIEFDADIGHEID

EEN zestigjarige vader, zijn vrouw en twee van hun kinderen, allemaal christenen, hoorden dat een van hun familieleden, een jonge moeder, midden in het bos op sterven lag. Wetende dat haar kindje zonder zijn moeder niet zou overleven, namen ze zich voor om het te redden, tenminste voor de Hemel. Ze vroegen met welke formule ze iemand moesten dopen en gingen op weg. Na drie dagen stappen vonden ze de arme zieke vrouw en doopten haar kind. Niet lang daarna bezweken moeder en kind aan hun ziekte.

« *Nee, »* zeiden ze bij hun terugkeer, « *we hadden nooit geloofd dat er temidden van het gevaar zulke geneugten konden bestaan. We vreesden de dood bij elke stap die we op het ijs zetten, maar het was een goede angst. Nooit hebben we zo hartelijk en liefdevol tot God gebeden.*

« *Mijn God, »* bleven we herhalen, « *Gij ziet onze harten en Gij weet waarom we deze tocht maken. Beschik over onze levens volgens uw wil. Moge onze pijn U behagen. Wat er daarna ook gebeurt, onze geest zal tevreden zijn. Als we in deze wateren verdrinken, zullen we gelukkig zijn in de Hemel. »*

Laten we de moed van deze nieuwe christenen bewonderen, die vol van het vuur van hun geloof niet aarzelden om alles achter te laten om hun naaste in nood te gaan helpen.

PUNTJE : Vandaag bid ik mijn rozenhoedje voor een zieke in mijn familie of naaste omgeving.

KLEUR een deel van het fries (6/12).

★

★ ★

WOENSDAG 18 MAART

HOE MOOI IS HET OM HAAR TE ZIEN !

CHRISTINE Totihri, de moeder van onze uitstekende christen Etienne, was zeer deugdzaam. Ze had een zeer tedere genegenheid voor de Heilige Maagd. Het lijden van dit leven leek haar vol zoetheid, omdat ze geloofde in de verrijzenis van het lichaam. Ze lag op sterven. Op het moment van haar doodsstrijd riep ze verbaasd en vol bewondering uit :

« Mijn zoon, zie je niet de zeldzame schoonheid van deze grote Vrouwe, stralend van licht, die hier aan mijn zijde staat ? Zie je dat prachtige boek niet dat zij opengeslagen in haar handen houdt ? Hoor je haar woorden van liefde niet ? O, hoeveel beter spreekt zij tot mij dan onze Franse paters, hoeveel meer dringen haar woorden tot mijn hart door, hoe vriendelijk is zij en hoe mooi is het om haar te zien ! »

– « Je droomt ! », zei haar zoon. « Hoe kun je iets zien, nu je blind geworden bent ? »

– « Nee, nee, mijn zoon, » antwoordde de moeder, « ik

vergis me helemaal niet en ik wil je ook niet voor de gek houden. Kijk eens naar de overkant, die jonge blanken die haar vergezellen, de mooiste die ik ooit heb gezien. Wat zijn ze prachtig gekleed ! Luister naar wat deze dame mij te vertellen heeft. Hoe mooi is het om haar te zien ! »

En toen stierf ze.

PUNTJE : Wij hebben niet de genade om Jezus en Maria te zien, maar toch zijn ze altijd bij ons ! Laten we alles doen om hun te behagen.

KLEUR een deel van het fries (7/12).

DONDERDAG 19 MAART – FEEST VAN SINT-JOZEF
VADERKESDAG

TER ERE VAN SINT-JOZEF

HET feest van de glorieuze patriarch Sint-Jozef, Vader, Beschermers en Patroon van Canada, is een van de grootste plechtigheden van het land.

Aan de vooravond van dit feest, dat ons zo dierbaar is, werd de vlag gehesen en het kanon afgeschoten. De gouverneur organiseerde een prachtig vuurwerkspektakel rond de kerk.

Aan de ene kant stond een vaandel opgesteld, waarop de naam van Sint-Jozef prijkte. Onder deze heilige naam

stonden verschillende hulzen waaruit twintig slingers en veertien grote vuurpijlen schoten ! De Indianen, die nog nooit zoiets gezien hadden, bewonderden de gouden regen en de sterren die van zo hoog naar beneden vielen.

Er werd een kasteeltje opgesteld, beschilderd in alle kleuren, geflankeerd door vier torentjes en omringd door zestien vuurlansen. Een kruis van vuur, verlicht door slingers, deed het lijken alsof het bedekt was met diamanten.

Overrompeld door de slingers en vuurpijlen die uit het fort schoten, verklaarden de Huronen dat de Fransen machtiger waren dan de duivels, want zij beheersten het vuur !

De volgende dag, op de feestdag, was onze kerk net zo vol als op Pasen. Iedereen loofde God omdat hij Sint-Jozef, de beschermer en engelbewaarder – bij wijze van spreken – van zijn Zoon Jezus Christus, als beschermer aan Canada had gegeven.

PUNTJE : Op dit feest van Sint-Jozef, beschermheilige van Frankrijk, Canada en België, zingen we *Aimable Saint* (pagina F. 14 in de carnet de chants) of *Nederig Stille Timmerman*. Laten we hem vragen voorspreker te zijn van de Kerk, waarvan hij de ‘gouverneur’ is.

KLEUR de vaandel van Sint-Jozef.

VRIJDAG 20 MAART

SUB TUUM PRAESIDIUM

PATERS Claude Pijart en Léonard Garreau brachten de winter door bij de Algonquinen. Ze vertrokken eind november. Na vier of vijf dagen varen, verlieten ze hun kano en liepen over het meer dat bevroren was. Plotseling brak het ijs onder hun voeten en kwamen ze in het water terecht. De Fransman die hen vergezelde gooide hun touwen toe, maar elke poging om hen uit het water te trekken, deed hen dieper wegzakken in het meer.

Ze verloren alle hoop en riepen de Heilige Maagd aan om hen te helpen. Onmiddellijk konden ze via een stevig stuk ijs uit het water geraken. Halfdood van de kou sleepten ze zich naar een veilige plaats. Vandaaruit zetten ze hun tocht verder.

Drie dagen later verdwaalde de jonge Fransman in het bos. Het vallen van de avond maakte zijn ellende nog groter: stoppen betekende doodvriezen; verder gaan betekende nog verder afdwalen. Hij dwaalde de hele nacht en de volgende dag tot 2 uur 's middags. Het was de dag van het feest van de Onbevleete Ontvangenis. Toen hij de kou, honger en vermoeidheid niet langer kon verdragen, stopte hij en bereidde zich voor om te sterven. Hij nam zijn toevlucht tot onze Moeder van Barmhartigheid, terwijl hij bad: ***Sub tuum praesidium confugimus, Sancta Dei genitrix*** (*Wij nemen onze toevlucht tot uw bescherming, heilige Moeder van God*). Op

dat moment zag hij een klein pad. Zijn kracht keerde terug, genoeg om zijn weg te vervolgen. Eindelijk vond hij de twee paters terug !

PUNTJE : Laten we, naar het voorbeeld van de jezuïeten, geregeld onze toevlucht nemen tot de bemiddeling van de Onbevleete, die almachtig is over het Hart van God.

« We erkennen dat het de Hemel moet zijn die het land van Canada bekeert. Daarom waren we er allemaal van overtuigd dat we onze toevlucht moesten nemen tot de Allerheiligste Maagd, Moeder van God, door wie God doet wat niet gedaan kan worden en de meest verlaten harten bekeert. » (Geloofte aan de Onbevleete Ontvangen, 1635)

KLEUR de andere sparrenbomen.

★

★ ★

ZATERDAG 21 MAART

ZIJNE MAJESTEIT

DIT jaar ontvingen we een prachtig schilderij waar op de koning en de koningin stonden afgebeeld. Omdat Zijne Majesteit zijn onderdanen in Canada niet persoonlijk kon ontmoeten, stuurde hij hun dit schilderij. Alle Fransen waren heel blij en vol respect. De Indianen toonden een bewondering die ons verstand te boven ging.

De priester legde hun uit dat de koning hun gebeden

vroeg, voor hemzelf en zijn staten. Hij stuurde hun deze portretten om hen ervan te verzekeren dat het zijn grootste verlangen was dat alle volkeren op aarde Jezus Christus zouden erkennen en aanbidden. Een van de stamhoofden stond op en zei :

« Vader, wat u zegt is bewonderenswaardig. Moge God willen dat we diegenen die zo mooi afgebeeld zijn op dit schilderij in levende lijve zullen zien. Ze zien er bijna levend uit, hun ogen kijken ons aan, en hun monden lijken tot ons te willen spreken. Maar wie zijn wij om God om zegeningen te vragen voor onze grote Kapitein [de Koning] en mevrouw de Kapitein ? Het is aan u, die weet hoe u moet bidden, om tot God te spreken. Wij weten niet echt wat we tegen Hem moeten zeggen voor zulke belangrijke personen ! Maar omdat we van Hem houden, zullen we Hem alles vertellen wat we weten, maar we weten weinig. »

PUNTJE : Vandaag bid ik in het bijzonder voor Frankrijk, dat het zijn roeping als oudste dochter van de Kerk mag herontdekken, en zijn missionaire plichten terug opneemt. Dan zullen de andere naties in zijn kielzog volgen.

Eeuwige Vader, ik bied U het Gelaat van uw Zoon aan om uw barmhartigheid voor ons te verkrijgen.

KLEUR de Franse lelies op de top van het kasteel.

ZONDAG 22 MAART – PASSIEZONDAG

IN BEWONDERING VOOR FRANKRIJK

HET stamhoofd vervolgde : « *We zullen het geloof bewaren en verdedigen heel ons leven lang. Ik ben nog niet lang geleden bekeerd, maar mijn geloof is zo sterk dat het lijkt alsof ik direct na mijn geboorte ben gedoopt.* »

Toen begon iedereen hardop te bidden en ze zongen een paar liederen. Ze waren verbaasd dat de personen die afgebeeld waren op het schilderij naar hen leken te kijken. Ze gingen op verschillende plaatsen staan en keken aandachtig naar hun ogen. Sommigen lachten en zeiden : « *Ze kijken ons aan, waar we ook gaan !* »

Toen hij zag hoe indrukwekkend ze het schilderij vonden, vroeg de priester aan het stamhoofd : « *Hoeveel bevers denk je dat dit prachtige schilderij waard is ?* »

« *Daar kan ik onmogelijk een juist antwoord op geven* », zei het stamhoofd. « *Er bestaat geen prijs voor zoiets magnifieks, enkel respect. Bevers zijn er waardeloos tegen.* »

Ze blijven erover nadenken. De God die wordt aanbeden door de koningen is groot ; en bidden is machtig, want zelfs de koningen der aarde vragen om de gebeden van hun arme onderdanen die zo ver weg wonen.

PUNTJE : Laten we bidden tot de Koning van de Hemel om onze landen te redden van de decadentie !

Eeuwige Vader, wij bieden U het Aanbiddelijke Gelaat van uw geliefde Zoon aan ter eer en glorie van uw Heilige Naam en voor de redding van ons land.

KLEUR de sterrenregen rond het kasteel.

MAANDAG 23 MAART

OP TOCHT VOOR HET JUBILEUM

TER gelegenheid van een jubileum namen onze nieuwe christenen deel aan een nogal zware boeteprocessie van de Sint-Jozef-missie naar Quebec-Stad. Het was een tocht van ongeveer zeven kilometer. Het was extreem koud weer op deze tweede kerstdag. De mensen liepen twee aan twee, ordentelijk, met de kinderen erbij. Voorop werden het kruis en de vlag gedragen, daarna kwamen de priesters. Er werden hymnen gezongen en daarna bad men het rozenhoedje.

Toen ze in Quebec aankwamen, gingen ze naar de kerk van de ursulinen. Daar baden ze en zongen een aantal liederen. Vervolgens ging de processie naar de parochie om het uitgestelde Heilige Sacrament te aanbidden. Na een halte bij het ziekenhuis werd het laatste station van het jubileum voltooid in hun kerk.

Degenen die het land in zijn barbaarse dagen hadden gekend, dankten God voor zoveel godsvrucht en nederigheid. Ze hadden allemaal die veertien kilometer gestapt, in de bittere kou en op een lege maag, om de vergeving van hun schuld te verkrijgen ! God stort werkelijk zijn zegeningen uit waar Hij wil.

PUNTJE : Laten we de litanie van de H. Jozef bidden voor de H. Vader, opdat hij zich verwaardigt aan de verzoeken van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima te gehoorzamen.

Zachte blik van Jezus die zich bedroefd naar de heilige Petrus wendde na zijn verloochening, ik aanbid U en ik hou van U.

KLEUR het kasteeltje.

DINSDAG 24 MAART

DE BEDAARDE STORM

BARNABAS Otsinonannhont bevond zich in een korjaal (een soort kano) midden op een meer, samen met een aantal ongelovigen. Plotseling stak er een storm op. De heidenen riepen Iannaoa aan, een afgod.

Ze geloofden dat deze duivel zich ooit in het meer had geworpen en dat hij stormen veroorzaakte als hij wraak wilde nemen op de mensen. Om hem gunstig te stemmen, moesten ze hem eer bewijzen. Dus gooiden ze tabak in het water als offer.

« Kameraden, » riep onze goede bekeerling hen toe, « we zullen spoedig vergaan, omdat jullie het ongeluk te hulp roepen. Wat mij betreft, ik sterf liever dan dat ik een duivel aanroep voor wie ik alleen maar haat voel. »

– « Ellendeling, » zeiden ze, « roep dan je God aan ! Als Hij ons van de dood verlost, zullen we zijn macht erkennen. » Het bootje begon vol water te lopen. *« Grote God, die de stormen in zijn macht heeft, ontferm U over ons ! », riep Barnabas.*

Onmiddellijk ging de wind liggen en werden de golven vlakker. Maar de ongelovigen weigerden dit wonder aan God toe te schrijven, omdat ze zich niet wilden bekeren : *« Het was de duivel die onze gebeden verhoorde. Hij redt ons alleen als we echt wanhopig zijn. »*

PUNTJE : Laten we er overtuigd van zijn dat de triomf van het Onbevleete Hart van Maria spoedig zal komen.

Laten we die verhaasten door onze gebeden en offers.

Onbevlekt Hart van Maria, hoop en zoete steun van hen die aan u zijn toegewijd, zet mijn hart in vuur en vlam met de Goddelijke Liefde waarvan gij brandt !

KLEUR een deel van het fries (8/12).

WOENSDAG 25 MAART – FEEST VAN MARIA-BOODSCHAP

EEN GOEDE VADER

BARNABAS en zijn gezelschap hadden al hun proviand verloren en de honger begon te knagen. De heidenen schreeuwden naar Barnabas : « *Moge je God jou een hert laten doden, want jij zegt dat Hij in het bos net zo machtig is als op het water.* »

– « *Mogen jullie duivels jullie vandaag een wilde koe laten doden* », antwoordde hij.

Ieder ging zijn eigen weg. Barnabas had nog maar enkele passen gezet toen hij een jong hert zag. Hij schoot het dier neer met pijlen, slachtte het, en bereidde het als maaltijd. Toen wachtte hij op de anderen.

De jagers kwamen 's avonds uitgehongerd aan. Omdat ze dachten dat Barnabas niets gevangen had, lachten ze hem uit : « *Deze keer is je God doof voor je gebeden. Misschien zal Hij je horen op een andere dag.* » – « *Nee, nee, wij leven alleen door zijn genade* », zei Barnabas.

En hij liet hun zijn vangst zien : « *Jullie oneerlijkheid heeft Hem er niet van kunnen weerhouden om goed voor ons te doen. Maar jullie verdienen het om te verhongeren. Hij behandelt jullie echt zoals een goede vader zijn slechte kinderen behandelt, hopen hen te raken en te bekeren.* »

PUNTJE : Ook wij zijn soms erg ondankbaar tegenover de Goede Heer en de Heilige Maagd, en we verliezen de moed.

Lief Hart van Jezus, ik vertrouw op U !

KLEUR een deel van het fries (9/12).

DONDERDAG 26 MAART

VOLMAAKT BEROUW

NADAT ik de biecht had gehoord van een aantal mensen, kwam een vrouw zich verontschuldigen en vroeg om meer tijd om zich voor te bereiden.

« *Hoezo,* » verbaasde de priester zich, « *wist je niet dat je vandaag moest biechten ? Heb ik je niet bijna de hele middag in de kapel gezien ? Wat heb je al die tijd gedaan ?* »

– « *Ik heb nagedacht over mijn zonden* », bekende de nederige wilde. « *Ik heb er gisteren de hele dag over nagedacht en ik wil er graag tot morgen over nadenken.*

En misschien doe ik het uiteindelijk toch niet goed. Ik zou willen dat mijn hart helemaal niet meer slecht was, ik ben erg verdrietig dat ik God boos heb gemaakt. »

Haar grootste zonde was dat ze kwaad was op degenen die minder geneigd waren om tot God te bidden. Ze deed haar biecht met onschuld en eenvoud. Toen de pater haar een penitentie gaf die volgens haar te licht was, klaagde ze en zei tegen hem : *« Ik zal nog andere gebeden toevoegen »*.

En dat deed ze, want na haar biecht bleef ze nog meer dan een uur in de kerk.

PUNTJE : Laten we ons voorbereiden op onze paasbiecht door dit advies van een Huroonse moeder aan haar dochter op te volgen :

« Luister, verberg niets, zeg alles en heb veel spijt dat je God hebt beledigd. »

KLEUR een deel van het fries (10/12).

VRIJDAG 27 MAART – ONZE-LIEVE-VROUW VAN SMARTEN

EEN FIJNGEVOELIG GEWETEN

DE schoonmoeder van die goede christenvrouw overtrof haar nog in godsvrucht, onschuld en vroomheid. De Heilige Geest had haar zo'n fijngevoelige ziel gegeven dat ze elke week haar geweten onderzocht.

Zaterdagavond, als iedereen slaapt, staat ze op, knielt neer en onderzoekt haar geweten. Dan vraagt ze om vergeving en doet boete. Tot slot bidt ze tot God om haar de genade te schenken al haar zonden te onthouden zodat ze die bij de eerstvolgende gelegenheid kan biechten.

Alleen al de schaduw van de zonde beangstigt haar. Het is ongelooflijk hoe ze haar fouten uitlegt: « *Soms ben ik echt een kreng, ik doe veel dingen zonder dat ik het zo bedoel. Ik haal hout zonder te denken dat het voor God is. Ik ben net als die varkens die onophoudelijk knorren, omdat ik soms klaag over de hoofdpijn die me dwarszit en me vaak doet lijden.* »

PUNTJE : Laten we nederig zijn, laten we onze fouten erkennen.

Mijn Goede Moeder in de Hemel, kom mij te hulp bij de moeilijke taak van het biechten, zodat ik die altijd op tijd en goed genoeg volbreng !

KLEUR een deel van het fries (11/12).

★

★ ★

ZATERDAG 28 MAART

HET KRUIS

UIT liefde voor de gekruisigde Jezus wilden de paters samen met Hem gekruisigd worden, voor de

redding van de zielen. Dit geliefde kruis werd elke dag meer werkelijkheid, naarmate de spanningen tussen de indianenstammen toenamen. Ze voelden dat het vooral van de kant van de vijandelijke Irokezen zou komen.

Pater Jean de Brébeuf zag een kruis aan de hemel verschijnen. « *Dit kruis was groot genoeg om alle paters aan te hangen.* » Het betekende het martelaarschap. Ze bereidden zich er allemaal op voor. Al in 1639 legde pater de Brébeuf deze gelofte af :

« Ja, mijn Heer Jezus, ik zweer dat ik de genade van het martelaarschap nooit zal weigeren als Gij het in uw barmhartigheid aanbiedt aan uw onwaardige dienaar. Daarom bied ik U vanaf vandaag met heel mijn hart, mijn Heer Jezus, zowel mijn bloed als mijn leven aan, zodat ik, als Gij mij de genade schenkt, sterf voor U die voor mij gestorven is.

« Laat mij zo leven dat ik de martelaarsdood zou aanvaarden. Zo zal ik, Heer Jezus, uw kelk nemen en uw naam aanroepen : Jezus, Jezus, Jezus. »

PUNTJE : De Kleine broeders en Kleine zusters van het H. Hart zijn ook missionarissen. Ze geven God hun leven om onze zielen te redden. Laten we vandaag voor hen offeren en bidden.

Heilig Gelaat van Jezus ten Hemel geheven voor de dankzegging over het brood en de wijn op de avond van het Laatste Avondmaal, ik aanbid U en ik heb U lief.

KLEUR het grote Kruis (nog niet de stralen).

ZONDAG 29 MAART – PALMZONDAG

GEVANGENEN VAN DE IROKEZEN

HET gevaar van de Irokezen werd steeds groter. Het aantal aanvallen nam toe. De protestantse Nederlanders hadden de Irokezen bewapend met vierhonderd haakbussen om de Franse missie te vernietigen.

Op 2 augustus 1642, in de buurt van Trois-Rivières, namen de Irokezen enkele Huronen gevangen. Pater Jogues, die bij hen was, verstopte zich tussen het riet. Maar om zijn christenen en zijn helper¹ René Goupil niet in de steek te laten, gaf hij zich over.

De behendige jonge Guillaume Couture wist te ontsnappen. Maar omdat hij 'zijn Vader' niet wilde achterlaten, keerde hij op zijn schreden terug en liet zich gevangen nemen. Het duurde niet lang of ze werden onderworpen aan rituele folteringën : vingernagels werden uitgetrokken, vingers werden afgekauwd en ze werden met knuppels geslagen.

Eustache Ahatsistari, een dappere aanvoerder van de Huronen, vergaf zijn beulen, die hem met de grootste wreedheid verbrandden.

Pater Jogues doopte alle gevangenen en liet hen biech-

⁽¹⁾ *Om de paters bij te staan en de vele materiële taken op zich te nemen, werd een nieuwe categorie helpers in het leven geroepen : de donnés. Deze vrome leken die zich wilden inzetten voor het missiewerk, sloten zich als vrijwilligers aan bij de orde en de Sociëteit van Jezus verbond zich ertoe hen te onderhouden. Hun hulp was zeer waardevol voor de paters : landbouw, zorg voor het vee, visvangst en jacht, het besturen van de boten enz.*

ten. Toen zijn duim werd afgesneden, raapte de jezuïet deze op en offerde hem aan God als offer. De Irokezen hingen hem aan zijn bovenarmen op met boomschors. *« Door de hevige pijn kreunde ik en smeekte mijn beulen om mijn boeien wat losser te maken. Maar God zorgde er met reden voor dat ze de boeien strakker aandeden, hoe meer ik hen smeekte. Na ongeveer een kwartier in deze positie zou ik al snel de geest hebben gegeven als ze mijn boeien niet hadden losgemaakt. »* Onze toekomstige martelaar putte uit zijn zwakheid deze bewonderenswaardige meditatie : *« Ik dank U, Heer Jezus, dat ik door deze lichte beproeving heb geleerd hoezeer Gij U verwaardigd hebt voor mij te lijden aan het Kruis, toen het gewicht van uw hele allerheiligste lichaam niet werd opgehangen aan touwen, maar aan uw handen en aan uw voeten die wreed werden doorboord met spijkers. »*

PUNTJE : Laten we tijdens de Palmzondagmis Jezus prijzen, denkend aan alles wat Hij heeft geleden voor onze verlossing.

KLEUR het riet waarin de Irokezen verstopt zitten.

MAANDAG IN DE GOEDE WEEK 30 MAART

DE EERSTE MARTELAAR

ONZE missionaris, zijn twee helpers en een paar Huronen werden niet gedood. Ze ondergingen het lange martelaarschap van de slavernij, « *een leven wreder dan elke dood* ». Vijf maanden na de eerste martelingen waren hun vingers nog niet genezen.

De winter was verschrikkelijk voor pater Jogues, « *vooral 's nachts wanneer ik gedwongen werd naakt op de kale aarde te liggen of op de harde bast van bomen* ». En hij troostte zijn arme medegevangenen. René Goupil verdroeg alle mishandelingen uit liefde voor Jezus. De pater stond hem toe zijn religieuze geloften af te leggen. Een paar dagen later werd hij door een Irokees dodelijk getroffen als straf omdat hij een kruisteken had gemaakt over een kind. Zo werd deze nederige broeder de eerste martelaar van de Canadese Kerk.

Vanaf die dag was het onze jezuïet niet meer mogelijk om de sacramenten uit te delen. Zijn beulen hielden hem te strak in het oog.

Na zestien maanden gevangenschap stemde hij in met een ontsnappingspoging, die een slimme medegevangene hem wist aan te bieden, en keerde terug naar Frankrijk. Maar het enige wat hij wilde was terugkeren naar het Canadese apostolaat. In 1645 kreeg hij toestemming om terug te keren naar '*het Land van de Kruisen*'.

Heilig Gelaat van Jezus, bedekt met een blinddoek, bespot, geslagen, bedekt met smerige spuugvlekken, ik aanbid

U en ik omhels U met heel mijn hart.

KLEUR de Irokezen met hun haakbussen.

DINSDAG IN DE GOEDE WEEK 31 MAART

« TOON ONS JE WONDEN »

PATER Bressany kwam in de herfst aan op de missie. Hij kende de taal van de Huronen nog niet omdat hij al op zijn eerste reis gevangen was genomen door de Irokezen.

Maar zijn verminkte handen en afgehakte vingers waren het beste getuigenis van zijn geloof.

Een wilde zei : « God moet wel heel lief zijn en het echt verdienen om gehoorzaamd te worden, want de aanblik van duizend doden en verschrikkelijke kwellingen kan degenen die zijn woord aan ons komen verkondigen niet tegenhouden. »

– « Als er geen Paradijs zou zijn, » zei een ander, « zouden er dan mensen zijn die door het vuur en de vlammen van de Irokezen zouden gaan om ons uit de hel te houden en ons met hen mee te nemen naar de Hemel ? »

– « Nee, » riep een ander, « ik kan niet verleid worden te twifelen aan de waarheden van het geloof. Ik kan lezen noch schrijven, maar deze afgehakte vingers die

ik voor mij zie, zijn het antwoord op al mijn twijfels. Hij is heel zeker van wat hij ons komt leren, want nadat hij zulke vreselijke wreedheden heeft doorstaan, heeft hij zich er voor de tweede keer zo vrolijk aan blootgesteld alsof hij op zijn eerste reis niets dan genot heeft beleefd. »

– « Laat ons jullie wonden zien », voegden ze eraan toe. « Ze spreken doeltreffender tot ons dan jullie zouden kunnen als jullie onze taal goed kenden. Dan zullen we begrijpen dat we Hem, die jullie zal terugbetalen voor het leven dat jullie zo edelmoedig voor Hem hebben opgegeven én voor de vingers die ze zo wreed hebben verbrand, alleen moeten dienen en aanbidden. »

Eeuwige Vader, ik bied U de wonden van onze Heer Jezus Christus aan om die van onze zielen te genezen.

KLEUR het laatste deel van het fries.

WOENSDAG IN DE GOEDE WEEK 1 APRIL

DE « MISSIE VAN DE MARTELAREN »

TOEN de Franse gouverneur in het voorjaar van 1646 vernam dat de Irokezen vrede wilden sluiten, besloot hij een delegatie naar hen toe te sturen. Pater Jogues maakte deel uit van deze delegatie. Hij schreef aan zijn overste :

« In het begin werd mijn hart door angst bevangen. Mijn arme lichaam, dat zich het verleden herinnerde, beefde. Maar, Vader, ik wil alles wat Onze-Lieve-Heer wil, en ik wil het ten koste van duizend levens; want ja, het is zwaar om alleen en zonder heilige Mis te leven te midden van een verdorven volk. »

De delegatie keerde twee maanden later terug. De pater had stervende kinderen gedoopt en van bekeerde Huronen de biecht afgenomen. Hiermee werd de basis gelegd voor een toekomstig christendom.

In september keerde pater Jogues terug met zijn helper Jean de La Lande om voort te zetten wat al de 'missie van de martelaren' werd genoemd. *« Ik zal gaan en niet terugkeren, »* schreef de heilige missionaris voor de laatste keer, *« maar ik zou gelukkig zijn als Onze-Lieve-Heer het offer wilt voltooien waar Hij het begonnen is. Dit volk is voor mij 'een bloedverwant', ik heb mij met hen verbonden door mijn bloed. Bid tot God, mijn beste Vader, dat Hij mij onlosmakelijk met Hem verenigt. »*

Op 18 oktober, slechts drie weken na zijn aankomst in het land van de Irokezen, stierf hij in Ossernenon door de bijl van een Indiaan. Jean de La Lande werd de hele nacht overgeleverd aan de wreedheid van de jongeren van het dorp. Ook hij werd door een bijlslag martelaar.

Heilig Aangezicht van Jezus, misvormd door het lijden van de geseling, ik aanbid U en ik hou van U.

KLEUR de stralen rond het Kruis.

WITTE DONDERDAG 2 APRIL

GOD ZAL ONZE BELONING ZIJN

ER volgde in de winter een korte periode waarin de strijd werd gestaakt. Maar in maart 1649 bestormden duizend gewapende Irokezen het dorp Saint-Ignace en vermoordden de meeste inwoners.

Daarna trokken ze naar Saint-Louis, waar pater Jean de Brébeuf verbleef, bijgestaan door pater Gabriel Lalemant. De tachtig verdedigers waren niet opgewassen tegen de herhaalde aanvallen van de vijand en werden overweldigd. Degenen die niet werden gedood, waaronder de paters, werden gevangengenomen.

‘s Avonds begonnen ze hen te martelen. De Irokezen brachten grote brandwonden aan bij onze twee missionarissen met kolen en gloeiende bijlen. Nadat ze hen gescalpeerd hadden, goten ze kokend water over hen heen om de spot te drijven met het heilig Doopsel. Pater de Brébeuf spoorde zijn christenen aan :

« Mijn kinderen, laten we niet vergeten dat God getuige is van ons lijden en dat Hij ons spoedig een overgrote beloning zal schenken. Verdraag met moed de kleine kwelling die ons nog rest : ze gaan met ons leven afrekenen. Maar de glorie die erop volgt zal eeuwig zijn. »

– « Vader, » antwoordden ze, « onze geest zal in de Hemel zijn, terwijl onze lichamen lijden op aarde. Bid tot God om ons genadig te zijn ; we zullen tot Hem bidden tot we sterven. »

Heilig Gelaat van Jezus, gewond en wreed doorboord door de doornenkroon, geslagen met het riet en bedekt met speeksel, ik omhels U met heel mijn hart.

TEKEN het huis van de broeders in Canada.

GOEDE VRIJDAG 3 APRIL — EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND

HET VERLATEN VAN SAINTE-MARIE

HET volgende doelwit van de Irokezen was het missiekamp van Sainte-Marie, op een uur lopen van Saint-Louis. Zoals we al zeiden, was het de belangrijkste missiepost van de paters.

Daar werd onderdak geboden aan veel vluchtelingen uit alle dorpen ; bovendien waren de missionarissen verantwoordelijk voor een hele groep donnés (helpers) en inwonenden. Pater Ragueneau [zeg : rageno], hun overste, vertelt : *« Aangezien het de vooravond was van het feest van de glorieuze heilige Jozef, patroonheilige van dit land, voelden we ons verplicht om onze toevlucht te nemen tot zo'n machtige beschermer. »*

Iedereen deed hem een gelofte. De volgende dag, zijn feestdag, sloegen de Irokezen, hoewel ze de overhand hadden, in een plotselinge en onverklaarbare paniek op de vlucht. De redding van Sainte-Marie door de Voorzienigheid weerhield de Huronen er echter niet van om in paniek te vluchten.

Pater Ragueneau volgde zijn kudde. Met een bezwaard hart besloot hij de missie van Sainte-Marie te verlaten. Alles wat meegenomen kon worden, werd weggehaald. Daarna staken ze de missie in brand. In korte tijd vernietigden de vlammen het harde werk van tien vruchtbare jaren. Wat een offer voor de paters !

De missionaris hergroepeerde op het eiland Sint-Jozef degenen die niet verder weggevlucht waren. De jezuïeten en hun helpers bouwden er een fort « *dat noch vuur, noch ondergraving, noch klimmen van de Irokezen vreesde.* »

Heilig Gelaat van Jezus, ten Hemel geheven met een luide kreet en terugvallend op uw borst toen Gij uitademde, ik aanbid U en ik hou van U.

KLEUR alle loofbomen.

STILLE ZATERDAG 4 APRIL

EERSTE ZATERDAG VAN DE MAAND

MENSELIJKE MISLUKKING, MYSTIEKE OVERWINNING

DE jacht door de Irokezen bleef duren. Ze besloten de Petun-Indianen aan te vallen, evenals de Huroenen die bij de Petun hun toevlucht hadden gezocht : het werd een ware slachtpartij.

Pater Charles Garnier moedigde zijn christenen aan : « *Wij zijn ten dode opgeschreven, mijn broeders ; bid, vlucht. Draag uw geloof met u mee, voor de rest van uw leven,*

en moge de dood u vinden terwijl gij aan God denkt. »

Hij bleef achter om enkele catechumenen te dopen. Toen verwondde een Irokees hem dodelijk. Voordat hij stierf, vond hij nog de kracht om naar een stervende te kruipen om hem bij te staan ! Het was tijdens de eerste vespers van de Onbevleete Ontvangenis, de grote devotie van alle jezuïeten, en in het bijzonder van de H. Charles Garnier. Op diezelfde achtste december 1649 sneuvelde ook de jonge pater Noël Chabanel : een afvallige Petun-Indiaan schoot deze mooie ziel neer toen hij op weg was naar het eiland Sint-Jozef.

Menselijk gesproken was het een mislukking. Maar vanuit het oogpunt van het geloof, het vurige geloof dat de jonge kolonie bezielde, waren de dierbaarste wensen van de heilige missionarissen vervuld : het verbond met de volkeren van Nieuw-Frankrijk was bezegeld door hun martelaarschap en de Kerk in Canada kon werkelijk geboren worden en zich ontwikkelen.

Had pater Le Jeune in 1637 niet geschreven : « De hogepriester ging het Heilige der heiligen niet binnen voordat het bloed van een slachtoffer was vergoten. Ik kan mij moeilijk voorstellen dat deze volkeren tot de Kerk toetreden zonder offer, zonder dat iemand van hen die hen onderwezen hadden, ter dood zou worden gebracht. »

Onze heilige Canadese martelaren waren zich volledig bewust van deze roeping en ze waren er enthousiast over.

Heilig Gelaat van Jezus, teder afgeveegd en met kussen bedekt door de Heilige Maagd bij de kruisafneming, ik aanbid U en ik hou van U.

ZONDAG 5 APRIL – PASEN

« **BLIJF TROUW !** »

IN 1645 besloot pater Jérôme Lallemant zijn *Relaties* met deze oproep : « *Het aantal werkrachten is te klein voor zoveel volkeren ; we hebben versterking nodig ; we vragen om hulp en we hopen dat het oude Frankrijk het nieuwe niet in de steek zal laten.*

« *Het is waar dat de gevaren groot zijn en dat wie naar ons komt aan zichzelf moet sterven. Hij zal zich verliezen in deze verloren landen, maar ook zal hij ontdekken dat er niets lieflijkers is in deze wereld dan God en de redding van de zielen.* »

Drie eeuwen later deed Canada opnieuw een levensdige oproep aan Frankrijk, om zijn ware geloof niet te verliezen. Op 16 oktober 1966 schreef een zekere abbé Saey, een priester uit Montreal, aan Georges de Nantes : « *Help me, beste confrater... Bid alstublieft voor mij, samen met uw meest vurige vrienden !* »

Dit was het begin van een lange vriendschap die onze vader ertoe bracht Canada te bezoeken om er zijn ‘**route over de bergkammen**’ toe te lichten : « *noch schisma, noch ketterij* »¹.

Om zijn vrienden te steunen die door allerlei valse doctrines in verleiding werden gebracht, besloot hij in Canada een dochterklooster te stichten van het Maison

⁽¹⁾ zie Punt 26 van de 150 PUNTEN VAN DE FALANX : de moeilijke route over de bergkammen

Saint-Joseph. Twee broeders wijdden het kloosterleven in op 16 juni 1982, met als doel *« een dam te bouwen in de huidige storm. Zij die willen zullen er beschutting vinden. »*

Net zoals de ‘Zwartrokken’ gekomen waren om de wilden *« de weg naar de Hemel »* te tonen, stuurde onze vader zijn broeders – en in 1984 ook 4 zusters ! – om het geloof van onze Canadese vrienden te ondersteunen en hun *« de zeer zekere weg van de CRC »* te tonen. Op 19 augustus 1984 herinnerde hij zich tijdens een CRC-bijeenkomst het volgende :

« Als we tien jaar geleden hierheen kwamen, was dat omdat we werden aangetrokken door de herinnering aan het verleden in jullie, zelfs in jullie taal ; in jullie familietradities vind ik ons diepere verleden. Jullie hebben onze zeventiende eeuw bewaard, een van de grote eeuwen van onze (Franse) geschiedenis. Jullie zijn nog steeds haar verwezenlijking en jullie zijn haar trouw gebleven tot op de dag van vandaag.

« Ik kwam hier tien jaar geleden om jullie te zeggen : *‘Blijf er trouw aan !’* Als jullie alle getuigenissen, alle instellingen en tradities uit dit verleden zouden vernietigen, zouden jullie daar op een dag spijt van krijgen. Jullie hebben een rijkdom, het is jullie schat. Jullie moeten die niet alleen bewaren, maar het is aan jullie om heel Noord- en Zuid-Amerika te evangeliseren, omdat jullie deze schat bezitten. »

Heilig Gelaat van Jezus bedekt met de Lijkwade, waarop uw Heilige Beeltenis vereeuwigd werd, ik aanbid U en ik bemin U.

GEBED

TOT DE HEILIGE CANADESE MARTELAREN

Heilige martelaren, die ons het voorbeeld hebben gegeven van zoveel heldendom en zulke prachtige deugden, verkrijg alstublieft voor ons de genade om te volharden in het geloof dat jullie hebben verspreid in de Nieuwe Wereld.

Vraag dat we trouw blijven aan de Heilige Geest die jullie bezielde, zodat we genereus kunnen reageren op onze falangistenroeping in deze tijden van afvalligheid. Waak over broeder Bruno, over onze religieuze gemeenschappen en over onze gezinnen. Bid dat de Frans-Canadese en Vlaamse volken zich onderwerpen aan Jezus Christus en de Maagd Maria, en de liefde voor hun katholieke tradities en hun missionaire roeping voor de Heropleving van de Kerk zouden herontdekken.

Amen.

LITANIE VAN DE HEILIGE CANADESE MARTELAREN

Heer, ontferm U over ons.

Christus, ontferm U over ons.

Heer, ontferm U over ons.

Christus, aanhoor ons.

Christus, verhoor ons.

Hemelse Vader, die God bent, **ontferm U over ons.**

Zoon, Verlosser van de wereld, die God bent, **ontferm U over ons.**

Heilige Geest, die God bent, **ontferm U over ons.**

Heilige Drie-eenheid, die één God bent, **ontferm U over ons.**

Heilige Maria, **bid voor ons.**

Heilige Jozef, patroon van Canada, **bid voor ons.**

Heilige Jean de Brébeuf, moedige leider en apostel bij uitstek van het Huronenvolk, **bid voor ons.**

Heilige Gabriel Lalemant, ziel van staal in een kwetsbaar lichaam, **bid voor ons.**

Heilige Antoine Daniel, priester en hostie naar het beeld van Jezus, **bid voor ons.**

Heilige Charles Garnier, purperen lelie aangeboden

aan de Onbevleete, **bid voor ons.**

Heilige Noël Chabanel, lijdend in stilte en verzinkend in de vergetelheid, **bid voor ons.**

Heilige Isaac Jogues, tweemaal martelaar van Jezus Christus, **bid voor ons.**

Heilige René Goupil, kuise en zachtaardige martelaar van het kruisteken, **bid voor ons.**

Heilige Jean de La Lande, heldhaftige dienaar van de dienaren van God, **bid voor ons.**

Jullie allen, glorieuze martelaren van Jezus Christus, **bid voor ons.**

Apostelen met een hart van vuur, **bid voor ons.**

Onvermoeibare missionarissen, **bid voor ons.**

Vrijwillige ballingen in heidense landen, **bid voor ons.**

Pioniers van het geloof in een nieuwe wereld, **bid voor ons.**

Vijanden van de ondeugd en het bijgeloof, **bid voor ons.**

Voorbeelden van gebed en toewijding, **bid voor ons.**

Verliefden op de onthechting en de zuiverheid, **bid voor ons.**

Gepassioneerde minnaars van de gekruisigde Jezus, **bid voor ons.**

Gemartelden door honger en dorst voor Jezus Christus, **bid voor ons.**

Gegeselden voor Jezus Christus, **bid voor ons.**

Martelaren, blij om te sterven voor Jezus Christus,
bid voor ons.

Geliefde kinderen van de Koningin der Martelaren,
bid voor ons.

Trouwe dienaren van de heilige Jozef, **bid voor ons.**

Waardige volgelingen van de heilige Ignatius, **bid voor ons.**

Krachtige beschermers van Canada, **bid voor ons.**

Lam van God, dat de zonden van de wereld weg-
neemt, **vergeef ons, Heer.**

Lam van God, dat de zonden van de wereld weg-
neemt, **verhoor ons, Heer.**

Lam van God, dat de zonden van de wereld weg-
neemt, **ontferm U over ons, Heer.**

Bid voor ons, heilige Canadese martelaren.

Opdat wij de beloften van Onze-Lieve-Heer Jezus Christus waardig mogen zijn.

LATEN WE BIDDEN

Gij hebt gewild, Heer, dat het woord en het bloed van uw martelaren, Jean de Brébeuf, Isaac Jogues en hun metgezellen, een goddelijk verbond zouden bezeugen en het begin van de Kerk in Noord-Amerika zouden heiligen ; laat op hun gebed overal een oogst van vurige christenen opstaan voor de wedergeboorte van de Kerk. Door Jezus Christus, onze Heer. Amen.

De Katholieke Contrareformatie – F 10 260 Saint-Parres-lès-Vaudes